

РЕШЕНИЕ №41  
Гр. София, 27.01.2015 год.

В ИМЕТО НА НАРОДА  
АПЕЛАТИВЕН СПЕЦИАЛИЗИРАН НАКАЗАТЕЛЕН СЪД, III състав в публичното заседание на двадесет и осми ноември през две хиляди и четиринадесета година в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ПЕТЯ КОЛЕВА  
ЧЛЕНОВЕ: 1. ВЕСЕЛИНА ВЪЛЕВА  
2. ВЕНЕЛИН ИВАНОВ

при секретаря Д. Д. и с участието на прокурора Светлана Фотева, като разгледа докладваното от съдия Вълева в.н.о.х.д. № 196/2014 год. и за да се произнесе, взе предвид следното:

С присъда от 10.06.2014г. по н.о.х.д. № 999/2013г. на Специализиран наказателен съд, подсъдимият И. Н. Г. е признат за виновен в това, че в периода от септември 2011г. до 31.01.2012г., на територията на Република България - в [населено място] е ръководил организирана престъпна група с цел да вършат съгласувано в страната престъпления по чл. 159 „а“ и чл. 159 „б“ от НК, за които е предвидено наказание лишаване от свобода повече от три години, с участници Л. Я. Д. и Р. Е. Ц., като групата е създадена с користна цел - престъпление по чл. 321, ал.3, пр.2, т.1, вр. ал.1 от НК, за което е осъден на наказание „Лишаване от свобода“ за срок от шест години.

Подсъдимият И. Н. Г. е признат за виновен и в това, че в периода от месец януари 2011г. до 31.01.2012г. в [населено място] набрал и приел отделно лице - В. И. Т. с целта по чл. 159 „а“, ал.1 от НК, а именно да бъде използвана за развратни действия, независимо от съгласието ѝ, като използвал състоянието ѝ на зависимост чрез предоставен заем и чрез обещаване, даване и получаване на облаги, за което на основание чл.159 „а“, ал.2 ,т.4, т.6, вр. ал.1, пр.1, пр.4 НК е осъден на наказание „Лишаване от свобода“ за срок от четири години и „Глоба“ в размер на 10 000 лева.

Подсъдимият И. Н. Г. е признат за виновен и в това, че в периода от месец септември 2011г. до 31.01.2012г. в съучастие като извършител с Л. Я. Д. и Р. Е. Ц., в изпълнение на решение на организираната престъпна група по т.1 от обвинението, ръководена от И. Н. Г. и с участници Л. Я. Д. и Р. Е. Ц., в [населено място] набрал, транспортирал от [населено място],[жк]до работното ѝ място „О. п.“ в района на с. „Ч.“, бензиностанция „Е. – Ч.“, в близост до така наречения „Т. Т.п.“ и приел отделно лице - Й. Ц. И. с цел да бъде използвана за развратни действия, независимо от съгласието ѝ, като деянието е извършено чрез използване на състояние на зависимост и чрез обещаване, даване и получаване на облаги /спечелване на пари и охрана и грижа/ - престъпление по чл. 159“г“, пр.3, вр. чл. 159“а“, ал.2, т.4 и т.6, вр. ал.1, вр. чл. 20, ал.2, вр. ал.1 НК, за което са му наложени наказания: „Лишаване от свобода“ за срок от десет години, „Глоба“ в размер на двадесет хиляди лева и „Конфискация “ на недвижимо имущество.

Подсъдимият И. Н. Г. е признат за виновен и в това, че в периода от месец септември 2011г. до 31.01.2012г. в съучастие като извършител с Л. Я. Д. и Р. Е. Ц., в изпълнение на решение на организираната престъпна група по т.1 от обвинението, ръководена от И. Н. Г. и с участници Л. Я. Д. и Р. Е. Ц., в [населено място] набрал, транспортирал от [населено място],[жк][жилищен адрес] вх.“ А“ до работното ѝ място „О. п.“ в района на [населено място], бензиностанция „Е. – Ч.“, в близост до така

наречения „Т. Т.п.“ и приел отделно лице - Г. В. Т. с цел да бъде използвана за развратни действия, независимо от съгласието ѝ, като деянието е извършено чрез обещаване, даване и получаване на облаги /спечелване на пари, охрана и грижа/ - престъпление по чл. 159“г“, пр.3, вр. чл. 159“а“, ал.2, т.6, вр. ал.1, вр. чл. 20, ал.2, вр. ал.1 НК, за което на основание чл. 159“г“, пр.3, вр. чл. 159“а“, ал.2, т.6, вр. ал.1, вр. чл. 20, ал.2, вр. ал.1 НК, са наложени наказания от десет години „Лишаване от свобода“, „Глоба“ в размер на 20 000 лева и „Конфискация“ на недвижимо имущество, принадлежащо на дееца.

Подсъдимият И. Н. Г. е признат за виновен и в това, че в периода от месец септември 2011г. до 31.01.2012г. в изпълнение на решение на организираната престъпна група по т.1 от обвинението, ръководена от И. Н. Г. и с участници Л. Я. Д. и Р. Е. Ц., в [населено място] направил опит да набере и приеме отделно лице - Е. В. М. с цел да бъде използвана за развратни действия, независимо от съгласието ѝ, чрез обещаване на облаги /спечелване на пари и охрана и грижа/, като опитът е останал недовършен по независещи от дееца причини – престъпление по чл. 159“г“, пр.3, вр. чл. 159“а“, ал.2, т.6, пр.1, вр. ал.1, вр.чл.18, ал.1 от НК, за което е осъден на „Лишаване от свобода“ за срок от десет години, „Глоба“ в размер на 20 000 лева и „Конфискация“ на недвижими имоти.

Подсъдимият И. Н. Г. е признат за невиновен в това да е извършил горното деяние при квалификацията признак „чрез въвеждане на лицето в заблуждение“, поради което и на основание чл. 304 НПК е оправдан относно извършването на деянието при условията на чл. 159“г“, пр.3, вр. чл. 159“а“, ал.2, т.2, пр.2 НК.

С цитираната присъда подсъдимият И. Н. Г. е признат за виновен в това, че в периода от месец септември 2011г. до 31.01.2012г. в съучастие като извършител с Л. Я. Д. и Р. Е. Ц., в изпълнение на решение на организираната престъпна група по т.1 от обвинението, ръководена от И. Н. Г., с участници Л. Я. Д. и Р. Е. Ц., в [населено място] набрал, транспортирал от [населено място],[жк]бл. вх.\*\*\*\* до работното ѝ място „О. п.“ в района на [населено място], бензиностанция „Е. – Ч.“, в близост до така наречения „Т. Т.п.“ и приел отделно лице - Е. М. Е. с целта по чл. 159а, ал.1 от НК, а именно да бъде използвана за развратни действия, независимо от съгласието ѝ, като деянието е извършено чрез използване на състояние на зависимост и чрез обещаване, даване и получаване на облаги /спечелване на пари, охрана и грижа/ - престъпление по чл. 159“г“, пр.3, вр. чл. 159“а“, ал.2, т.4 и т.6, вр. ал.1, вр. чл. 20, ал.2, вр. ал.1 НК, за което е осъден на „Лишаване от свобода“ за срок от десет години, „Глоба“ в размер на 20 000 лева и „Конфискация“ на недвижимо имущество.

Подсъдимият И. Н. Г. е признат за виновен и в това през месец януари 2012г. в съучастие като извършител с Р. Е. Ц., в изпълнение на решение на организираната престъпна група по т.1 от обвинението, ръководена от И. Н. Г., и с участници Л. Я. Д. и Р. Е. Ц., в [населено място]- набрал, транспортирал от [населено място] и приел отделно лице - Е. М. Е. и на 31.01.2012г. направил опит на да я преведе през границата на страната през ГПП К. с лек автомобил „Ф. Г.“, ДК [рег.номер на МПС], собственост и управляван от Р. Е. Ц., с целта по чл. 159а, ал.1 от НК, а именно: да бъде използвана за развратни действия, независимо от съгласието ѝ, като деянието е извършено чрез обещаване, даване и получаване на облаги /спечелване на пари и охрана и грижа/ и опита е останал недовършен по независещи от дееца причини – престъпление по чл. 159 “г“, пр.3, вр. с чл. 159“б“, ал.2, вр.чл.159“а“, ал.2, т.6, вр. ал.1, вр. чл. 20, ал.2, вр. ал.1, вр.чл.18, ал.1 НК, за което е осъден на „Лишаване от свобода“ за срок от единадесет години, „Глоба“ в размер на 20 000 лева и „Конфискация“ на недвижимо имущество.

При условията на чл.23, ал.1 от НК съдът е определил на подсъдимия Г. едно общо, най-тежко наказание, а именно: наказанието „Лишаване от свобода“ за срок от единадесет години. Към така наложеното общо, най-тежко наказание, съдът е присъединил пет от общо шест на брой наказания „Глоба“, всяка в размер на 20 000 лева /при което общият размер на глобите става 100 000 лева/ и същевременно е присъединил изцяло наказанието „Конфискация“.

Първоинстанционният съд е постановил определеното общо, най-тежко наказание „Лишаване от свобода“ да бъде изтърпяно в затворническо общежитие от „Закрит тип“ при първоначален строг режим.

В изпълнение разпоредбата на чл.59, ал.1 от НК съдът е приспаднал времето, през което подсъдимия И. Н. Г. е бил задържан, считано от 31.01.2012г. до 05.10.2012г.

Със същата присъда СпНС е признал Р. Е. Ц. за виновна в това, че в периода от месец септември 2011г. до 31.01.2012г., на територията на Република България - в [населено място], е участвала в организирана престъпна група с цел да извършват съгласувано в страната престъпления по чл.159“а“ и чл.159“б“ НК, за които е предвидено наказание лишаване от свобода повече от три години, с ръководител И. Н. Г. и участници Л. Я. Д. и Р. Е. Ц., като групата е създадена с користна цел, поради което на основание чл. 321, ал.3, пр.2, т.2, вр. ал.2 от НК, вр. чл. 54, ал.1 от НК е осъдена на три години „Лишаване от свобода“, като е оправдана да е извършила горното деяние в хипотезата на ал.1 на чл. 321 от НК.

Подсъдимата Р. Е. Ц. е призната за виновна и в това, че в периода от месец септември 2011г. до 31.01.2012г. в съучастие като извършител с И. Н. Г. и Л. Я. Д., в изпълнение на решение на организираната престъпна група по т.1 от обвинението, ръководена от И. Н. Г., и с участници Л. Я. Д. и Р. Е. Ц., в [населено място] транспортирала от [населено място],[жк], [жилищен адрес] вх. „“ до работното й място - „О.п.“, в района на с. „Ч.“, бензиностанция „Е. – Ч.“, в близост до така наречения „Т. Т.п.“ и приела отделно лице - Й. Ц. И. с цел да бъде използвана за развратни действия, независимо от съгласието й - престъпление по чл. 159 “г“, пр.3, вр. чл.159“а“, ал.1, пр.2 и пр.4, вр. чл. 20, ал.2, вр. ал.1 НК, за което е осъдена на „Лишаване от свобода“ за срок от пет години, „Глоба“ в размер на 20 000 лева и „Конфискация“ на лек автомобил марка „Ф.“, модел „Г“, ДК [рег.номер на МПС] , рама №., двигател №., като е оправдана по отношение на обвинението да е осъществила изпълнителното деяние по чл. 159 “а“, ал.1, пр.1 НК под формата на „набрала“ и досежно квалифициращите признаци на чл.159 “а“, ал.2, т.4 от НК - „деянието е извършено чрез използване на състояние на зависимост“ и чл.159 “а“, ал.2, т.6 НК - „деянието е извършено чрез обещаване, даване и получаване на облаги“.

Подсъдимата Р. Е. Ц. е призната за виновна и в това, че в периода от месец септември 2011г. до 31.01.2012г. в съучастие като извършител с И. Н. Г. и Л. Я. Д., в изпълнение на решение на организираната престъпна група по т.1 от обвинението, в [населено място] транспортирала от [населено място] до работното й място - О. п. в района на [населено място], бензиностанция „Е. – Ч.“, в близост до така наречения „Т. Т.п.“ и приела отделно лице - Г. В. Т. с цел да бъде използвана за развратни действия, независимо от съгласието й, за което и на основание чл. 159 “г“, пр.3, вр. чл.159 “а“, ал.1, пр.2, пр.4, вр. чл. 20, ал.2, вр. ал.1 НК, вр. чл. 54, ал.1НК е осъдена на пет години „Лишаване от свобода“, „Глоба“ в размер на 20 000 /двадесет хиляди/ лева и „Конфискация“ на лек автомобил, като е призната за невиновна и оправдана по отношение на формата на изпълнителното деяние по чл. 159 “а“, ал.1,пр.1 от НК - „набрала“ и досежно квалифициращите признаци на чл.159 “а“, ал.2, т.6 НК „деянието е извършено чрез обещаване, даване и получаване на облаги“.

Подсъдимата Р. Е. Ц. е призната за виновна и в това, че в периода от месец септември 2011г. до 31.01.2012г. в съучастие като извършител с И. Н. Г. и Л. Я. Д., в изпълнение на решение на организираната престъпна група по т.1 от обвинението, ръководена от И. Н. Г., в [населено място] транспортирала от.[жк], бл. 376 вх. „А“ до работното ѝ място - О. п.в района на [населено място], бензиностанция „Е. – Ч.“, в близост до така наречения „Т. Т.п.“ и приела отделно лице - Е. М. Е. с цел да бъде използвана за развратни действия, независимо от съгласието ѝ, за което и на основание по чл. 159 „г“, пр.3, вр. чл.159 „а“, ал.1, пр.2, пр.4, вр. чл. 20, ал.2, вр. ал.1 НК е осъдена на „Лишаване от свобода“ за срок от 5 години, „Глоба“ в размер на 20 000 лева и „Конфискация“ на лек автомобил, като е оправдана обвинението да е извършила деянието под формата на „набрала“ и досежно квалифициращите признаци на чл.159 „а“, ал.2, т.4 от НК - „деянието е извършено чрез използване на състояние на зависимост“ и т.6 НК - „деянието е извършено чрез обещаване, даване и получаване на облаги“.

Подсъдимата Р. Е. Ц. е призната за виновна и в това, че в през месец януари 2012г. в съучастие като извършител с И. Н. Г., в изпълнение на решение на организираната престъпна група по т.1 от обвинението, ръководена от И. Н. Г., и с участници Л. Я. Д. и Р. Е. Ц., в [населено място] транспортирала от [населено място] и приела отделно лице - Е. М. Е. с цел да бъде използвана за развратни действия независимо от съгласието ѝ и на 31.01.2012г. направила опит да я преведе през границата на страната през ГПП К. с лек автомобил Ф. Г.с ДК [рег.номер на МПС], собственост и управляван от Р. Е. Ц., като опита е останал недовършен по независещи от дееца причини - престъпление по чл.159 „г“, пр.3, вр. чл.159 „б“, ал.1,вр. чл.159 „а“, пр.2, пр.4, вр. чл.20, ал.2, вр. ал.1, вр.чл.18, ал.1 НК, за което и на основание чл.159 „г“, пр.3, вр. чл. 159 „б“, ал.1, вр. чл.159 „а“, пр.2, пр.4, вр. чл.20, ал.2, вр. ал.1 ,вр.чл.18, ал.1 НК, вр. чл.54, ал.1 от НК е осъдена на „Лишаване от свобода“ за срок от 5 години, „Глоба“ в размер на 20 000 лева и „Конфискация“ на лек автомобил, като е оправдана по обвинението да е извършила престъплението под формата на изпълнителното деяние по чл.159 „а“, ал.1, пр.1 НК- „набрала“ и досежно квалифициращите признаци на чл.159„а“, ал.2, т.6 НК - „деянието е извършено чрез обещаване, даване и получаване на облаги“ и досежно квалифициращия признак по чл.159„б“, ал.2 НК - „деянието да е извършено при условията на чл.159„а“, ал. 2 от НК“.

При условията на чл.23, ал.1 от НК съдът е определил на подсъдимата Ц. едно общо, най-тежко наказание, а именно: наказанието „Лишаване от свобода“ за срок от пет години, към което е присъединил частично – до размера на 10 000 лева, всяко от четирите отделни наказания „Глоба“, наложени с присъдата, както и наказанието „Конфискация“ в пълен размер.

На основание чл.59, ал.1, във вр. с чл.61, т.3 от ЗИНЗС, първоинстанционният съд е определил първоначален „Общ режим“ на изтърпяване на наказанието в затворническо общезитие от „Открит тип“.

В изпълнение регламента на чл.59, ал.1 от НК съдът е приспаднал времето, през което подсъдимата Р. Е. Ц. е била с мярка за неотклонение „Задържане под стража“, считано от 31.01.2012г до 21.08.2012г.

С атакуваната присъда, СпНС е ангажирал наказателната отговорност на подсъдимия Л. Я. Д. за престъпление по чл.321, ал.3, пр.2, т.2, вр. ал.2 от НК, изразяващо се в това, че в периода от месец септември 2011г. до 31.01.2012г., на територията на Република България - в [населено място] е участвал в организирана престъпна група по смисъла на чл.93 т.20 от НК, структурирано трайно сдружение на три лица с цел да извършват съгласувано в страната престъпления по чл.159 „а“ и чл.159 „б“ НК, за които е предвидено наказание лишаване от свобода повече от три

години, с ръководител И. Н. Г. и участници Л. Я. Д. и Р. Е. Ц., като групата е създадена с користна цел, за което е осъден на три години „Лишаване от свобода”, като е оправдан по обвинението да е осъществил престъплението и в хипотезата на ал.1 на чл.321 от НК.

Подсъдимия Л. Я. Д. е признат за виновен и в това, че в периода от месец септември 2011г. до 31.01.2012г. в съучастие като извършител с И. Н. Г. и Р. Е. Ц., в изпълнение на решение на организираната престъпна група по т.1 от обвинението, ръководена от И. Н. Г., и с участници Л. Я. Д. и Р. Е. Ц., в [населено място] транспортирал от [населено място],[жк], [жилищен адрес] вх.“А“ до работното й място- О.п.в района на [населено място], бензиностанция „Е. – Ч.“, в близост до така наречения „Т.Т.п.“ и приел отделно лице - Й. Ц. И. с цел да бъде използвана за развратни действия, независимо от съгласието й - престъпление по чл.159 “г“, пр.3, вр. чл.159 “а“, ал.1, пр.2 и пр.4, вр. чл.20, ал.2, вр. ал.1 НК, за което е осъден на „Лишаване от свобода“ за срок от 5 години, „Глоба“ в размер на 20 000 лева и „Конфискация“ на недвижим имот, като е признат за невиновен и оправдан по обвинението да е извършил престъплението с формата на изпълнително деяние- „набрал“ и досежно квалифициращите признаци на чл.159 “а“, ал.2, т.4 от НК - „деянието е извършено чрез използване на състояние на зависимост“ и чл.159“а“, ал.2,т.6 НК „деянието е извършено чрез обещаване, даване и получаване на облаги“.

Подсъдимият Л. Я. Д. е признат за виновен и това, че в периода от месец септември 2011г. до 31.01.2012г. в съучастие като извършител с И. Н. Г. и Р. Е. Ц., в изпълнение на решение на организираната престъпна група по т.1 от обвинението, в [населено място] транспортирал от [населено място] до работното й място - О. п.в района на [населено място], бензиностанция „Е. – Ч.“, в близост до така наречения „Т. Т.п.“ и приел отделно лице - Г. В. Т. с цел да бъде използвана за развратни действия, независимо от съгласието й, поради което и на основание чл. 159 “г“, пр.3, вр. чл.159 “а“, ал.1, пр.2, пр.4, вр. чл. 20, ал.2, вр. ал.1 НК, вр. чл. 54, ал.1 от НК е осъден на „Лишаване от свобода“ за срок от 5 години, „Глоба“ в размер на 20 000 лева и „Конфискация“ на един недвижим имот, като е оправдан по обвинението да е осъществил формата на изпълнителното деяние „набрал“ и досежно квалифициращите признаци на чл.159 “а“, ал.2, т.6 от НК - „деянието е извършено чрез обещаване, даване и получаване на облаги“.

Подсъдимият Л. Я. Д. е признат за виновен и това, че в периода от месец септември 2011г. до 31.01.2012г. в съучастие като извършител с И. Н. Г. и Р. Е. Ц., в изпълнение на решение на организираната престъпна група по т.1 от обвинението, в [населено място] транспортирал от[жк][жилищен адрес] вх. „ до работното й място- О. п. в района на [населено място], бензиностанция „Е. – Ч.“, в близост до така наречения „Т. Т. п.“ и приел отделно лице - Е. М. Е. с цел да бъде използвана за развратни действия, независимо от съгласието й, поради което и на основание чл. 159 “г“, пр.3, вр. чл.159 “а“, ал.1, пр.2, пр.4, вр. чл. 20, ал.2, вр. ал.1 НК, вр.чл. 54, ал.1 НК е осъден на „Лишаване от свобода“ за срок от 5 години, „Глоба“ в размер на 20 000 лева и „Конфискация“ на недвижим имот, като е оправдан по обвинението да е извършил престъплението под формата на изпълнителното деяние по чл. 159 “а“, ал.1, пр.1 от НК- „набрал“, както и досежно квалифициращите признаци на чл.159 “а“, ал.2, т.4 - „деянието е извършено чрез използване на състояние на зависимост“ и чл.159 “а“, ал.2,т.6 НК - „деянието е извършено чрез обещаване, даване и получаване на облаги.

На основание чл.23, ал.1 от НК съдът е определил едно общо, най-тежко наказание на подсъдимия Л. Я. Д., а именно наказанието „Лишаване от свобода“ за срок от 5 години, към което при условията на чл.23, ал.3 от НК е присъединил частично три отделни наказания “Глоба“ до размера на 10 000 лева всяка /при което

общия размер на имуществената санкция става 30 000 лева/, както и изцяло наказанието „Конфискация“ на един недвижим имот.

При условията на чл. 59, ал.1, чл. 61, т.3 ЗИНЗС, съдът е постановил подсъдимият Л. Я. Д. да изтърпи наложеното му наказание „лишаване от свобода“ в затворническо общежитие от „Открит тип“ при първоначален „Общ режим“ на изтърпяване.

На основание чл. 59, ал. 1 от НК е приспаднато при изпълнение на наказанието лишаване от свобода времето, през което подсъдимия Л. Я. Д. е бил задържан и спрямо него е била взета мярка за неотклонение „Задържане под стража“, считано от 31.01.2012г до 21.08.2012 г.

В полза на държавата на основание чл. 53, ал. 1, б.,а“ и б.“б“ и ал.2 от НК са отнети множество веществените доказателства, без да е направено разграничение кои от тях са били предназначени или са послужили за извършване на престъпленията, кои принадлежат на подсъдимите и са били предмет на престъплението или имат статут на вещи, предмет или средство на престъплението, притежаването на които е забранено.

Съдът е върнал на пострадалата Е. Е., приобщените като веществено доказателство банкноти и 2 броя мобилни телефони, както и 2 броя мобилни телефони на пострадалата Й. И., на свидетеля М. Б. е върнал приобщения като веществено доказателство мобилен телефон.

С цитираната присъда на подсъдимия Г. са върнати иззетите като веществени доказателства 2 броя лаптопи и 1 бр. ЧСН Н DVD.

На основание чл. 189, ал. 3 от НПК съдът е възложил в тежест на тримата подсъдими направените по делото разноски, възлизащи на по 472.45 лв на всеки от тях или общо 1417.35 лв.

Срещу присъдата, в срока по чл. 319, ал.1 от НПК са постъпили въззивни жалби от защитниците на подсъдимите с искане за нейната отмяна и постановяване на нова с оправдателни диспозитиви. В жалбите се изтъкват доводи за неправилност и незаконосъобразност на първоинстанционния съдебен акт. Оспорва се не само оценъчната дейност на съда по отношение на събраните доказателства, но и неговата безпристрастност и компетентност. Твърди се, че първостепенния съд е бил предубеден и не е разпитал свидетелите съгласно основните начала на НПК. Поддържа се, че мотивите на присъдата са такива, че на практика липсват и се развиват множество оплаквания в тази посока. Иска се присъдата да бъде отменена като неправилна, незаконосъобразна и постановена в нарушение на съдопроизводствените правила и вместо това подсъдимите да бъдат признати за невиновни и оправдани.

В съдебно заседание защитниците поддържат жалбите, като мотивират тяхната основателност с оплаквания за недоказаност на обвинението, наличие на съществени процесуални нарушения в досъдебното производство и в съдебната фаза на процеса и явна несправедливост на наложените наказания. Основното възражение отново е за предубеденост на председателя на съдебния състав, разгледал делото. Настоява се също, че при изготвяне на обвинителния акт са допуснати съществени процесуални нарушения, състоящи се в липса на подробно фактическо описание на всяко едно от изпълнителните деяния, за които е повдигнато обвинение. Поддържа се, че има противоречие между обстоятелствената и заключителната част на обвинителния акт относно обвинението на подсъдимия И. Г. за транспортиране и превеждане през граница на свидетелката Е. Е., доколкото обстоятелствената част визира помагаческа или евентуално подбудителска дейност като фактология, а в диспозитива е изведено твърдение за съизвършителство. За коментираното обвинение се счита, че е допуснато още едно процесуално нарушение, свеждащо се до това, че за подсъдимия Г. е посочено да е извършил деянието в периода септември 2011г – края на януари 2012г., а

неговия съучастник – подсъдимата Ц. е обвинена и съответно двамата впоследствие са признати за виновни точно за дата 31.01.2012г. Навеждат се доводи, че първостепенният съд в нарушение на процесуалните правила е допуснал и разпитал като свидетели В. Н. и Г. Ч.. Твърди се, че посочените две лица не са очевидци, не са чули нещо лично, което да могат да възпроизведат, а са изразили свои разсъждения и са анализирали чутото от СРС, поради което е недопустим разпитът им по чл. 117 от НПК. Изтъкнатото оплакване се доразвива с тезата, че Н. и Ч. са извършвали действия по разследването. Заявява се нарушаване правото на защита на подсъдимата Ц., обосновано с аргумента, че през цялото досъдебно производство, а и по време на първоинстанционния съдебен процес, тя е била защитавана от защитник, който едновременно с това е защитавал и нейн насилник - подсъдимия Л. Д.. Иска се отмяна на присъдата и връщане на делото за ново разглеждане от фазата на изготвяне на нов обвинителен акт или от фазата на първоинстанционното съдебно производство или признаване на подсъдимите за невиновни по повдигнатите им обвинения. Алтернативно адв. В. и адв. Н. заявяват претенция за намаляване на наказанията, наложени на подсъдимия И. Г..

Подсъдимите И. Г., Р. Ц. и Л. Д. редовно призовани, не се явяват пред въззивната инстанция и не заемат позиция по законосъобразността и справедливостта на първостепенния съдебен акт.

Представителят на Апелативна специализирана прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбите. Моли присъдата да бъде потвърдена като правилна и законосъобразна.

Апелативният специализиран наказателен съд, като съобрази изложените от страните доводи и служебно провери правилността на присъдата, съобразно изискванията на чл. 314 от НПК, намира за установено следното:

Присъдата е постановена при допуснато съществено нарушение на процесуалните правила по смисъла на чл.334, т.1, вр. чл.335, ал.2, вр. чл. 348, ал.3, т.3 от НК, свързано с непредубедеността на съдебния състав разгледал делото, което предопределя нейната отмяна и връщане на делото на СпНС за ново разглеждане от стадия на съдебното заседание.

Това е така, защото:

В първото съдебно заседание, проведено на 11.09.2013г., защитниците на подсъдимите са направили искане за отлагане на делото за обсъждане и сключване на споразумение с прокуратурата. Без да взема отношение към изразеното желание, първоинстанционният съд е дал ход на делото, снел самоличността на подсъдимите, разяснил им правата по чл. 274 и чл. 275 от НПК, след което дал ход на съдебното следствие. Последното започнало с прочитане на обвинителния акт и поставяне на въпрос към подсъдимите дали разбират в какво са обвинени. При положителния отговор на тримата подсъдими, съпроводен с отказ да дадат обяснения, съдът отложил делото с мотив „с оглед изявленията на страните за отлагане на делото за постигане на споразумение“. Видно от протокола на съдебното заседание, извън разясняване на правата по чл. 274 и чл. 275 от НПК, първостепенният съд не е разяснявал други процесуални възможности на подсъдимите. В протокола от съдебното заседание не е отразено съдът да е насочил вниманието си към заявеното от защитниците споразумение или пък да е изяснявал на подсъдимите последиците от евентуално сключване на такова. В следващото съдебно заседание на 05.11.2013г. защитниците на подсъдимите, междувременно сменени с други адвокати въз основа на овластяване с пълномощни са направили отвод на съдебния състав. Мотивирали са искането си с предубеденост на съдебния състав, предвид изразеното от него мнение в предходното съдебно заседание относно наказанието, което би определил на подсъдимите в случай

на непостигане на споразумение. Защитниците твърдели, че в предишното съдебно заседание, съдът е декларирал, че „ако не постигнат споразумение, всеки един от подсъдимите ще бъде осъден на много по - голям срок наказание от този, който предлага прокуратурата“. Отводът е оставен без уважение. Съставът на съда се е обосновал, че не е правил изявления от рода на изтъкнатите от защитата, а е разяснил на подсъдимите възможностите, които дава сключването на споразумение и резултатът от евентуална присъда. Само че, както беше споменато такава процесуална дейност на първостепенния съд в съдебния протокол от 11.09.2013г. не е документирана. При това положение и доколкото безусловно става ясно, че въпреки липсата на писмено материализиране в съдебния протокол са били обсъждани възможностите за сключване на споразумение и неговия ефект, въззивният съд не намира основание да се усъмни в показанията на свидетелката Й. И.. Същата е присъствала на първото съдебно заседание и при разпита й, извършен на 04.06.2014г., на въпрос на състава на СпНС, разгледал делото: „Какво стана на първото съдебно заседание?“ е отговорила: „Вашите думи към подсъдимите бяха, че ако не сключат споразумение много са Ви симпатични, но ще получат тежки присъди“.

Подобно изразяване на становище относно вината и свързаната с нея наказателна отговорност индикира предубеденост на съда в хипотезата на чл. 29, ал.2 от НПК.

Еднопосочна и неотклонна е съдебната практика, че преценката за наличие на престъпление, вината на предаденото на съд лице и наказанието са въпроси по съществуващото на делото, които следва да се разрешават едва с окончателния съдебен акт. Изразявайки своето виждане за пропорционалната наказателна репресия, съставът на контролирания съд е обективирал своята предубеденост.

Тази позиция на предубеденост на председателя на съдебния състав в полза на обвинителната теза е ясно различима и при поканване на подсъдимата Ц. да даде обяснения в с.з. от 04.06.2014г., когато въпреки че са предстояли процесуалните действия по чл. 283 и чл. 284 от НПК, съдът е разяснил на подсъдимата, че това е последния момент, в който може да изложи фактите, отнасящи се до съществуващото на обвинението. Известно е, че подсъдимият може да дава обяснения във всеки един момент от хода на съдебното следствие и съдът не може да ограничава това му суверенно право. Опитът на първостепенния съд да се намеси в избора на подсъдимата относно даването на обяснения сочи тенденциозно отношение към страна по делото и оттук поражда съмнения за предубеденост и пристрастност.

Не е проява на опорочаване на вътрешното убеждение отказа на съда да уважи доказателствени искания на защитата. Поначало решаващият съд няма задължение да събира всички доказателства посочени от страните, а само онези, които намира за относими към предмета на спора. Доказателствени източници, които съдът счита, че няма да допринесат за изясняване на обстоятелствата по делото, той не е длъжен да инкорпорира към доказателствената съвкупност, само защото някоя от страните е поискала това и отказът му не е укорим, нито може да бъде третиран като израз на предубеденост.

Поради изложените съображения, въззивният съд приема, присъдата е постановена от незаконен състав. Последното се явява абсолютно процесуално нарушение от категорията на съществените, изрично предвидено в нормата на чл.348, ал.3, т.3 от НПК.

Допуснатото нарушение не може да бъде отстранено от въззивната инстанция. Наказателният процес следва да бъде върнат на предходната си фаза, като първоинстанционното съдебно следствие бъде преповторено.

Другите оплаквания на защитата, свеждащи се до допуснати на досъдебното производство процесуални нарушения са неоснователни. Подсъдимите нямат



противоречиви интереси, поради което не се е налагало те да бъдат защитавани от различни защитници. Съгласно съдебната практика противоречие в интересите на обвиняемите, респ. подсъдимите е налице, когато последните дават различни и противоречиви обяснения относно фактите по делото и относно участието на всеки от тях в деянието. От данните по делото е видно обаче, че позициите на подсъдимите относно фактологията по делото се припокриват, доколкото и тримата във всеки един момент от развитието на наказателното производство са отричали да са участвали в организирана престъпна група и да са извършвали престъпления „трафик на хора“. След като становищата на подсъдимите относно повдигнатите им обвинения не са се разминавали не е имало основание разследващия орган, а в последствие и съда да приемат, че привлечените към наказателна отговорност лица имат противоречиви интереси и да определят друг защитник на Ц., различен от организиращия защитата на подсъдимия Д. Казаното важи и за настоящата инстанция, където подсъдимите Ц. и Д. отново имат един и същ защитник – адв. В. Д., упълномощен, както и всички останали защитници, взели участие в процеса от самите подсъдими. Всъщност обстоятелството, че подсъдимите са били защитавани от защитници, които те сами са си избрали и овластили с нарочни пълномощни е сериозна гаранция за защита на правата им. Неприемливо би било разследващия орган или съда да игнорират избора на подсъдимите под предлог за наличие на противоречиви интереси, при това без да са налице обективни данни за такива и без да са правени възражения в този смисъл. Оплакване за ограничаване правото на защита на подсъдимата Ц., поради защитаването ѝ от защитник, имащ това качество и за подсъдимия Д. е направено за първи път пред въззивната инстанция. Такъв въпрос не е бил повдиган на досъдебното производство и по време на първоинстанционното съдебно следствие.

Ето защо, въззивният съд намира, че твърдението за ограничаване правото на защита на подсъдимата Ц. е голословно и необосновано.

На следващо място неоснователен е довода за нарушение на процесуалния закон при изготвяне на обвинителния акт. Същият не страда от наведения от защитата фактологически дефицит. Макар и пестеливо, той съдържа в достатъчна степен изпълнителната деятелност на всеки от подсъдимите, така че става ясна обвинителната теза. Претенциите на защитата в обратния смисъл са неоснователни.

Аналогично е виждането на въззивната инстанция и относно наведения довод за противоречие между обстоятелствена и заключителна част на обвинителния акт относно вмененото на подсъдимия Г. деяние по чл.159 “г“, пр.3, вр. с чл. 159 “б“, ал.2, вр. чл.159 “а“, ал.2 ,т.6, вр. ал.1, вр. чл. 20, ал.2, вр.чл.18, ал.1 от НК – набиране, транспортиране, приемане на свидетелката Е. М. Е. и опит за нейното превеждане през границата на страната. Прокурорът е отразил какви фактически действия е извършил подсъдимия Г. при осъществяване на това престъпление и каква правна оценка те следва да получат. Дали предложената от прокурора правна квалификация, включително относно формата на съучастие по чл. 20 от НК се припокрива с фактическата деятелност е преценка, която съдът следва да извърши при произнасянето си с окончателния съдебен акт и не е основание за връщане на делото в предходната му фаза. От друга страна, обстоятелствата, изложени от прокурора при очертаване на обективните признаци „транспортиране и превеждане през границата на страната“ съвсем не сочат на съучастие под формата на помагачество или подбудителство, както твърди защитата. В Тълкувателно решение № 2 от 16.07.2009 г. на ВКС по тълк. д. № 2/2009 г. на ОСНК е разяснено, че: „Престъплението по чл. 159б НК е нетипично двакратно и резултатно... Не е необходимо всеки от участниците в изпълнението на престъплението да участва лично и непосредствено и в двата акта на състава със съответните форми в първия акт /набиране, транспортиране, укриване или приемане на

лицето, лицата или на групата от хора/ и в изпълнението на втория акт-превеждането им през границата на страната. Всеки от съучастниците отговаря като съизвършител в дваактното престъпление, когато лично и непосредствено участва в извършването на единия от актовете на сложното изпълнително деяние, при общ умисъла и със специалната престъпна цел с останалите дейци, извършили другия акт, като част от усложненото деяние, в което участва всеки от тях. Когато един извършва „превеждането през границата на страната“, друг от съучастниците е осъществил набирането на същото лице или на същата група от хора в едната държава, а трети е приел лицето или на групата от хора в другата държава, всички те, с транспортиращият или превеждащият съучастник са съизвършители в едно и също престъпление и ще отговарят по чл. 159б НК, във връзка с чл. 20, ал. 2 НК“. Точно такава ситуация е очертал прокурора при детайлизиране на обстоятелствата, обуславящи съставомерността на деянието и приноса на подсъдимия Г. за осъществяването му – посочил е, че Г. е мотивирал свид. Е. Е. да вземе решение да бъде трафикирана в Г., след което организирано самото превеждане през граница, като направил план, въвел GPS навигация в автомобила, управляван от подсъдимата Р. Ц. и й възложил да превози свид. Е. Е. през държавната граница на РБ до Г., където ги чакала Д. П., с която той поддържал непрекъснатата връзка. Цитираните фактически твърдения, анализирани в светлината на ТР №2/2009 г. на ОСНК несъмнено навеждат на съизвършителство по смисъла на чл. 20, ал. 2 от НК.

Не намира резон в съдържанието на обвинителния акт и оплакването, че прокурорът не е поставил еднозначни времеви параметри на коментираното престъпление, като за подсъдимия Г. е повдигнал обвинение деянието да е извършено в периода септември 2011г. – края на януари 2012г. , а за подсъдимата Ц. фиксира конкретна дата – 31.01.2012г. При съпоставката на обвинителните диспозитиви за подсъдимия Г. /т. I, стр. 21, п. 7/ и подсъдимата Ц. /т. I, стр. 22, п. 5/ се установява, че те са аналогични и съвпадат напълно, както относно времето на извършване на престъплението, така и относно останалите обективни признаци.

Предвид горното въззивната инстанция приема, че обвинителния акт, въз основа на който се е развило първоинстанционното съдебно производство е изготвен в съответствие с изискванията на чл. 246 от НПК. Същият достатъчно ясно дефинира правните и фактически рамки на повдигнатите обвинения и осигурява пълноценна възможност на подсъдимите да организират защитата си.

Първостепенният съд не е допуснал процесуално нарушение като е разпитал свидетелите Н. и Ч.. Тези свидетели не са участвали в извършване на разследването по делото. Използването на специални разузнавателни средства и осигуряване на лица за техния разпит от разследващия орган не са действия по разследването по смисъла на чл. 118, ал.2 от НПК, поради което не създават пречка полицейските служители да бъдат разпитани като свидетели. Друг е въпроса за оценката на информацията, изнесена от тях, доколко тя е производна и може ли да служи за установяване на фактите по делото. Тази преценка зависи от вътрешното убеждение на съда, формирано въз основа на естеството на изнесените сведения, достоверността и съпоставката им с останалите доказателствени източници.

Процесуалната прецизност изисква да се посочи, че първостепенният съд неправилно е приложил нормата на чл. 23, ал.3 от НК, като вместо да присъедини изцяло или частично глобата с най – висок размер е присъединил няколко отделни наказания глоба. Така на подсъдимия Г. към определеното общо, най - тежко наказание „Лишаване от свобода“ е присъединил пет на брой наказания глоба в размер на по 20 000 лева всяка, в резултат на което общият размер на имуществената санкция е станал 100 000 лева. По сходен начин, контролирания съд е процедира и спрямо подсъдимите

Ц. и Д. с тази разлика, че на тях към определеното общо наказание „Лишаване от свобода“ е присъединил частично глобите, а именно: 4 глоби в частичния размер от 10 000 лева всяка или общо 40 000 лева за подсъдимата Ц. и 3 глоби от по 10 000 лева всяка за подсъдимия Д.. Подобен подход показва неразбиране на регламента на чл. 23, ал.3 от НК, чиято цел е към общото, най – тежко наказание да се приобщи онази глоба, която е с най – тежкия размер, а не всички наказания глоби, наложени на деца. В тази насока е и виждането, възприето в Решение №477 от 07.01.2009г. по н.д. №447/ 2008г. П н.о. на ВКС: „Правилата за определяне на наказание при съвкупност от престъпления са подчинени на идеята, че на подсъдимия трябва да се наложи само едно наказание от съответния вид. Затова когато за отделни престъпления от съвкупността са определени наказания глоба, съдът трябва да наложи едно наказание глоба, което в случай на чл.23, ал.3 от НК може да присъедини изцяло или отчасти към най – тежкото наказание”.

Изложеното не се отразява на крайния резултат от въззивната проверка на първоинстанционния съдебен акт, но е необходимо за да се разясни на този състав на СпНС как следва да процедира при бъдещи произнасяния по чл. 23, ал.3 от НК.

Вън от горното, процесуално нарушение е да се разпитват свидетели преди те да бъдат конституирани в това процесуално качество с нарочно определение за тяхното допускане. Първостепенният съд е разпитал като свидетели Н. Н. и Г. Ч., без преди това да ги е допуснал до разпит като свидетели, което е в разрез с процесуалните стандарти. Изтъкнатото процесуално нарушение, също не е основание за отмяна на присъдата, а само се отбелязва за пълнота на въззивния контрол.

Така мотивиран и на основание чл. 335, ал. 2, вр. чл. 348, ал.3, т. 3 НПК, АСпНС, 3 - ти състав

### **РЕШИ:**

**ОТМЕНЯ** присъда от 10.06.2014г. постановена по н.о.х.д. №999/ 2013 г. по описа на СпНС.

**ВРЪЩА** делото на първата инстанция за разглеждането му от друг състав.

Решението е окончателно не подлежи на обжалване и протестиране.

**ПРЕДСЕДАТЕЛ:**

**ЧЛЕНОВЕ: 1.**

**2.**